

БОЙКІВЩИНА

Видання Турківської районної ради

НАРОДНИЙ ЧАСОПИС ТУРКІВЩИНИ

№37 (1333) СУБОТА,**13 вересня 2014 року**Знай наших!

ПОДЯКА ЛЬВІВСЬКОЇ ОДА

У неділю, 7 вересня, підприємці відзначали своє професійне свято, отримуючи нагороди та теплі слова привітань. Нам приємно, що серед кращих малих підприємств Львівщини – значиться одне з Турківщини.

На урочистому зібранні з цієї нагоди, подяку за високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у розвиток підприємництва області, перемогу в обласному конкурсі в номінації "Краще мале підприємство Львівщини" та з нагоди Дня підприємця, за підписом т.в.о. голови Львівської ОДА Юрія Турянського, вручено керівнику МВКПП "Агро ЛТД" Роману Бійку.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

МИ КРЕДИТУЄМО!

ІМЕКСБАНК

м. Турка, вул. С.Стрільців, 9

0 800 505 553
 (безкоштовно у межах України)

Ліцензія НБУ №157 від 10.10.2011р. Банк засновано 29.03.1994 р.

Vітаємо

Дорогу матусю, найкращу у світі бабусю і прабабусю, доброму сваху – Марію Степанівну Гошовську – від щирого серця вітаємо з 80-річним ювілеєм.

Рідненька наша, ми дуже пишаємося Вами, любимо і дякуємо за тепло і щирість Вашого серця. Нехай доля дарує тільки щасливі міті життя та втілює все задумане Вами. Доброго Вам здоров'я і довгого щасливого віку під Божим благословенням.

Журавлиним ключем відлітають літа,
Сивина посрібила вже скроні.

Тільки в серці у Вашім та ж струна золота,
Те ж тепло незгасиме в долонях.

Нехай Господь завжди у поміч буде,
А Мати Божа береже від зла.
Бажаєм Вам здоров'я, щастя й сили,
Радості земної і тепла.

З любов'ю – сини Микола і Володимир із сім'ями, дочка Ольга з сім'єю, онуки і правнуки, свати із Східниці, Турки, Київщини і вся велика родина.

Батько Юрій, мама Анастасія, теща Олександра, дружина Оксана, сини Микола, Богдан, Юрій щиро сердечно вітають з 50-річчям від дня народження, яке відзначатиме 14 вересня, дорогого сина, зятя, чоловіка, батька, жителя смт. Бориня – Миколу Юрійовича Іваніка – і бажають йому міцного здоров'я, великого людського щастя, Божого благословення.

Зичим в ювілейний день сонця і тепла,
Злагоди у домі, у серці любові,

Радості безмежної, усмішок,
Здійснення думок, задумів і мрій.

Злагоди у домі, у серці любові,
Кожної хвилини міцного здоров'я,

Успіхів великих, достатку і вітхі,
Подарунків долі, Божої опіки!

Мораль і право

ПІДПІЛЬНІ «ОДНОРУКІ БАНДИТИ»

орудували в Турці під носом влади і правоохоронців

Скільки сліз, терпіння та страждань приніс сотням і тисячам українських родин гральний бізнес, втягнувши у свої підступні менета слабохарактерних, малодушних, життєво байдужих українців. Він залишив багато сімей без квартир, будинків, автомобілів, а самих гравців перетворив на бомжів. Загалом це – велика суспільна проблема, нарівні з наркоманією та алкоголізмом, а тому й не дивно, що в суспільнстві впроваджено багатьох років триває дискусія: а чи взагалі потрібен нам гральний бізнес? І треба сказати, що думки з цього приводу зазвичай є діаметрально протилежними. Такого собі радикально крайнього характеру.

Особисто я належу до тих людей, котрі виступають за його легалізацію, але під строгим контролем держави, а не різного роду аферистів та спрітників, що висмоктують з допомогою «безруких бандитів» в українців мільйони виключно для приватного збагачення. Як відомо, всяки заборони породжують лише спекуляції та тіньові схеми, які переходять під нелегальний контроль нечесних людей, наділених чиновницькими повноваженнями. З цього приводу можна згадати, як втратила держава контроль над алкоголем. Сьогодні маємо те, що маємо.

А наразі, здавалося б, гральний бізнес в Україні поза законом. Сім'ї, де є азартні гравці, можуть бути спокійними. Але, на жаль, ситуація не така вже й благодатна. Щораз в різних містах, і навіть селах, нерідко під симіном носом правоохоронців та чиновників, громадські активісти виявляють нелегальні вогнища цього злодійського ремесла. Подібний випадок мав місце і в Турці. Жителі

міста давно поміж себе по говорювали про існування гральних автоматів, під вивіскою «Державна лотерея», а зверху ще й «Продукти» –

в приміщенні, що належить Михайлу Бабичу, де ще недавно був бар. Минулої неділі цей підпільний заклад викрили активісти громадських організацій «Самооборона» та «Майдан Турківщини». Дізнавшись про «кодовий» пароль (стук у двері), Олег Кулєєв зайшов у приміщення, в якому

на цей момент, окрім касира, було ще сім «клієнтів». Це відбулося близько 20.00 год. Зрозуміло, всі вони поспіхом втекли, а громадські активісти викликали правоохоронців і організували охорону. Міліціонери розпочали слідчі дії. Згодом приїхав начальник райвідділу Андрій Кумечко, який, за словами активістів, два тижні тому запевняв, що на Турківщині давно покінчено з гральним бізнесом. А виявляється, що ні.

Цього ж вечора (чи вже ночі, адже годинник показував 23.00 год.) привезли власника приміщення. Але він не зміг

представити правоохоронцям документів на оренду. Не знайшли й касира та власника автоматів. Близче до півночі правоохоронці вирішили все відкласти до ранку, залишивши на чергуванні в приміщенні двох міліціонерів та попросили, щоб тут залишилися й двоє активістів. Правда, коли нерви в останніх не витримали, вони

таки розбили три гральні автомати.

Наступного дня, отримавши рішення суду, правоохоронці провели обшук і вилучили гральні автомати. Факт правопорушення було внесене до єдиного державного реєстру досудових розслідувань й розпочато кримінальне провадження. Все, як кажуть, – згідно чинного законодавства. Правда, є декілька запитань, що й надалі турбують громадськість. Як оцінити той факт, що за 500 м від райвідділу міліції провівся нелегальний бізнес? Де їхня пресловута оперативна робота, яка мала б працювати, якщо не на випередження, то принаймні адекватно й вчасно реагувати? Чому у присутності власника, під контролем громадськості, не відкрито сейфів автоматів і не вилучено грошей? Що це – оперативна хитрість чи дотримання буквальної закону? І третє. Багато турківчан запитують: чому громадські активісти зразу ж після виявлення нелегального бізнесу не розбили автомати, вилучивши кошти й передавши їх на потреби армії? А так існує ймовірність, що з часом вони знову можуть виліпіти, якщо не в нашому районі, то десь в іншому. Думаю, позиватися на такі дії не осмілився би жоден власник. Це все рівно, що скаржитися на знищенння наркотиків.

І на останок – моральний аспект. У час, коли на сході гинуть сотні українських військовослужбовців, люди віддають останні копійки для армії, хтось зухвало, через ігрові автомати, обкрадає турківчан, а, хтось, очевидно, й прикриває таке неподобство. З огляду на це, хотілось б, аби правоохоронці швидко провели об'єктивне розслідування і в деталях поінформували про це громадськість.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Актуально

Військова прокуратура укомплектовує кадри

Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру» передбачено утворення в системі органів прокуратури військових прокуратур, до яких віднесено Головну військову прокуратуру (на правах структурного підрозділу Генеральної прокуратури України), військові прокуратури регіонів (на правах обласних), військові прокуратури гарнізонів та інші військові прокуратури, прирівняні до прокуратур міст і районів.

Військовими прокурорами і слідчими призначаються громадяни з числа офіцерів, що проходять військову службу або пereбувають у запасі, мають вищу юридичну освіту.

Військовослужбовці військових прокуратур у своїй діяльності керуються Законом України «Про прокуратуру» і проходять військову службу відповідно до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» та інших законодавчих актів України, якими встановлено правові та соціальні гарантії, пенсійне, медичне та інші види забезпечення, передбачені законодавством для осіб офіцерського складу Збройних Сил України.

За детальнішою інформацією звертатися в прокуратуру Турківського району.

Андрій ТИМОЦКО,
прокурор прокуратури Турківського району, юрист третього класу.

Ініціатива громади

ВИРІШИЛИ ПОПРОЩАТИСЯ З МОСКОВСЬКИМ ПАТРІАРХАТОМ

Турківщина вже забула жорсткі міжконфесійні суперечки, під час яких «захисники віри» не гребували нічим. Прокльони, оббріхування, шантаж, підкуп і навіть рукооприкладство – все це стало аргументами у вирішенні непорозумінь та суперечок запальних «всезнаючих» мирян.

Сьогодні вогнища релігійної напруги стали локальними, внутрішньоконфесійними, але стиль і методи майже не змінилися. Якщо в деяких громадах градус невдоволення різними способами вдається понизити (хоча все це тимчасово), то в трьох парафіях вірних Московського патріархату м. Турка він піднявся до максимальної високої мітки. Яскравим свідченням того є конфлікти в цих церквах, що іноді переростали в бійки, та недільні збори представників громад в культурно-мистецькому центрі «Україна».

Слухаючи змістовні та виважені виступи на зібранні вірних УПЦ МП, думається: нарешті прозріли (хоча й надто пізно), нарешті з московської церкви скинуто – її ж прихожанами – «величний ореол» канонічності і єдиноправедності. І хоча екзархи Московського патріархату сьогодні, маскуючись, видають себе за Українську Православну Церкву, омана від цього не стала меншою. Промовці на зборах, і ті, що й сьогодні належать до цієї конфесії, і ті, що покинули її раніше, відверто розповідали про злодійства душпастирів, їх далеко не християнську поведінку. Не хочеться вірити. Але, якщо це правда, то їм, зрештою і всім нам, є над чим серйозно задуматися. Антихрист полонив багато людських душ і робить свою чорну

справу. Говорити тут про якусь християнську мораль не доводиться.

Безперечно, в питанні переходу трьох турківських громад в лоно Київського патріархату чи УАПЦ уже пройдено точку неповернення. А останнім аргументом до цього стала війна на сході України, яку відкрито підтримує московська церква, а її отці, і сам Патріарх Кирило, благословляють на братовбивство сепаратистів та найманців, сіючи ненависть та розбрат серед українців, в той час, коли би мали робити все можливе для примирення та утвердження братолюбія. Зрозуміло, що в таких діях немає любові ані до Господа, ані до близького. Принаїдно в цьому контексті хочеться загадати слова одного монаха: «За яку крихітну ціну ми продаємо на землі своє право на Царство Боже і якою дорогою ціною купуємо собі гієну». Це би мали розуміти душпастири і вчити прихожан, тоді у громадах буде більше порядку, більше контролю, зокрема фінансового, більше віри, любові і смирення. А поки що маємо церкви, що займають антиукраїнську позицію і є п'ятою колоною для наших сусідів. Це аморально.

На щастя, на зібранні уже не було чути від «великих теоретиків віри», як колись: мовляв, Бог один, і яка різниця, до котрого храму ходити? Виявляється, різниця є, і велика. Та й до церкви маємо

йти не до священика, а до Бога. Це також важливо.

Щодо ролі священика, церковного уряду та ролі громади, то тут раз і назавжди треба виписати в їхніх стосунках чіткі правила: хто чим займається і за що несе відповідальність, якими пріференціями користується і на що впливає, де межа духовного і світського, чітко відділити матеріальне від молитовного. У випадках, коли настоятелеві не подобаються прописані правила, то він мав би шукати інше місце для служіння або ж змиритися з ними. А люди, коли священик є справжнім пастирем, мали б його у всьому підтримувати, в тому числі, й належно матеріально утримувати. І всім нам при цьому пам'ятати, що скромність ще нікого не ганьбила.

А повертаючись до теми зібрання, то на ньому було вирішено найближчим часом у трьох громадах Московського патріархату м. Турка провести бюлетневе голосування й таким чином засвідчити позицію кожного прихожанина: де громада хоче бути – залишитися в лоні Московського патріархату, приєднатися до Київського або ж УАПЦ?. Про злиття з УГКЦ на зібранні мова не йшла.

На жаль, не прийшли на збори разом з прихожанами настояителі храмів – о. Андрій та о. Олексій. Їхню думку та-кож цікаво було б послухати. Втім, вони, зрештою, як і будь-який житель міста, можуть висловити її на сторінках нашої газети. Хоча при цьому варто пам'ятати, що наша сила – в правді.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Bітасмо

Колектив працівників, профспілкова організація Боринського професійного ліцею народних промислів і ремесел ширօсердечно вітають з ювілем, який вона відзначає сьогодні, методиста української мови і літератури – Орисію Йосифівну Рик – порядну людину, хорошого спеціаліста, надійного товариша і бажають їй міцного здоров'я, щастя, радості, достатку, Божої опіки у всіх справах.

*Летять роки, мов ластівки стрімкі,
Та серце молодим хай завжди буде.*

*Щоб все робилось легко, залюбки,
Щоб вірні друзі зустрічались всюди.*

*Хай мудрість літ не стане тягарем,
Нехай душі не вигасне зірница*

*I повниться до краю день за днем
Добра і щастя золота криниця.*

Від щирого серця вітаємо з 50-річним ювілем дорогого сусіда, доброзичливу, порядну і надійну людину – Миколу Юрійовича Іваніка, жителя селища Бориня. Бажаємо ювіляру міцного здоров'я, гарного настрою і всіх земних благ.

Ваш ювілей – то мудрості пора,

Хай буде вдосталь і в житті, і в домі

*Здоров'я, щастя, злагоди, добра,
Добробуту та щирої любові!*

*Нехай незгоди всі Вас обминають,
Лише тепло і радість сходять на поріг.*

*Нехай здоров'я їй щастя Бог Вам посилає,
В душі не гасне світлий оберіг!*

З повагою сусіди – Ігор Сеньків, Надія Сеньків, Віктор Сеньків, Юрій Сеньків, Галина Сеньків, Ігор Комарницький, Марія Комарницька.

ГО «Майдан Турківщини» організовує збір натуральних теплих речей на потреби військових в зоні АТО.

Перелік потрібних речей: шерстяні светри, білизна, шкарпетки, шапки, куртки, бушлати, берци, рукавиці, спортивні штаны.

Збір буде проводитися на площі перед культурно-мистецьким центром «Україна» з 15.09.2014 р., з 10.00 до 15.00 год..

Наші інтерв'ю

СТВОРЕНІЙ САМЕ ДЛЯ ВАС

19 грудня минулого року при Турківській райдержадміністрації було створено Центр надання адміністративних послуг, через який власне представники адміністративних органів здійснюють надання адмін-послуг. Створення такого органу унеможливе будь-які корупційні дії з боку посадових осіб і створює умови для швидкого вирішення будь-яких проблем громадян. Очевидно, не всі жителі Турківщини знають про створення такого Центру і не дуже користуються його послугами, адже для пересічного відвідувача відається дивою тиша і спокій у офісі Центру, хоча є безліч людей, яким потрібна та чи інша довідка, той чи інший документ. Проте, очевидно, має пройти час, щоб Центр, як кажуть, запрацював на повну силу. Тоді ї люди переконаються і впевняться у його доцільності.

– Отож, який порядок надання адміністративної послуги? – запитую у директора районного Центру надання адміністративних послуг Ігоря Репецького (на фото).

– Все дуже просто. Люди на приходять до нас, здає повний пакет документів, згідно інформаційної картки (у ній вказано називу адмін-послугу, хто надає послугу, який перелік документів потрібен, термін надання, платна ця послуга чи безплатна). Інформаційну картку подає той, хто надає цю адмінпослугу. Громадянин здає нам заяву з тими документами і більше нікуди не звертається. Усе решта робить Центр – надсилає документи туди, хто надає цю послугу, контролює терміни, в які ця послуга має бути виконана. І як тільки віддають нам цю адмінпослугу, ми телефонуємо людині: «Ваше посвідчення чи ваша довідка уже готові. Просимо прийти і забрати».

– Скільки уже було звернень до Центру надання адміністративних послуг?

– Згідно діючого закону, фізична особа може звернутися у будь-який Центр надання адмінпослуг, незалежно від місця прописки. Наприклад, будучи у Харкові, вона може звернутися у місцевий Центр надання адмінпослуг, що потрібна така-то довідка з Турки, і їй нададуть таку послугу – вона

отримає цю довідку. Юридичні ж особи мають право звернутися за наданням послуг тільки там, де вони зареєстровані. Наразі цього року у наш Центр поступило 156 звернень. окремі райони Львівщини мають уже й по 3 тисячі звернень. Причина, напевно, в тому, що поки що не є обов'язковими звернення із земельних питань, тобто надання такої послуги ще добре не відпрацьовано. Хоча я знаю, що у Сколівському районі ця послуга уже діє. У нас же люди ще звертаються направу – у земельний відділ.

Було 56 видів надання адмінпослуг; зараз, згідно останнього розпорядження КМУ, є 82. Слід зазначити, якщо законом встановлено, що надання адмінпослуги має йти через наш Центр, то суб'єкт надання послуги вже не має права приймати заяви й надавати цю адмінпослугу. З 1 жовтня, згідно розпорядження КМУ від 16 травня 2014 р., визначено перелік послуг, які обов'язково надаватимуть через Центр надання адміністративних послуг. Передбачено 52 види адміністративних послуг. В один з видів входить й видача всіх дозвільних документів, бо дозвільний центр є складовою частиною Центру надання адміністративних послуг. Ці види будуть вводиться поетапно, деякі уже з 1 жовтня, а більш складніші (приміром, по юстиції – реєстрація прав на

майно, по міграційній службі – видача закордонних паспортів і т. ін.) – з 1 січня наступного року

– **Здійснення адмінпослуг є безкоштовним?**

– Якщо за видачу деяких адміністративних послуг передбачена плата, то людина оплачує їх, посвідчуєчи квитанцією про оплату, а ми передаємо цю квитанцію суб'єкту надання послуги. У нас же всі послуги безкошто-

товні.

– **Ігоре Михайловичу, чи виникають якісь проблеми у роботі очолюваного Вами органу?**

– Найперша та, що у Центрі надання послуг працює мало людей. Як піде дуже багато обов'язкових звернень, то без належного штату працівників неможливо буде ефективно працювати. Наразі штат кількісно збільшувати не можемо, адже ми створені при райдержадміністрації, а тут зараз йде скорочення штату держслужбовців.. Очевидно, що на рівні держави має відбутися вирішення цього питання. І друге – немає добре налагодженої єдиної електронної системи. Все ж діяльність Центру надання адміністративних послуг, при можливості, вдосконалюємо і прагнемо його роботу зробити більш якіснішою.

Розмовляла
Ольга ТАРАСЕНКО.

Вітаємо

Дорогого чоловіка, люблячого татуся і дідуся – Харитона Васильовича Філяка – з 60-річчям від дня народження вітає дружина Дарія, дочки Галина, Тетяна, Ірина; син Василь; зяті Михайло, Василь, Іван, невістка Дарія; внуки Ростислав, Христя, Андріана, Вероніка, Вікторія, Діанка і зичать ювілярові міцного здоров'я, незгасної життєвої енергії, Божого благословення на монгії літа!

Бажаєм здоров'я багато-багато,

Хай щастя і мир залишаються в хаті.

Хай горе обходить завжди стороною,

А радість приходить і ллєється рікою.

Хай довго всміхаються сонце і небо.

Хай Бог береже Вас весь час,

Та іншого щастя нам більше не треба,

Живіть тільки, рідний, із нами й для нас!

16 вересня сотруднику УГКЦ м. Турка о. Мар'яну Тупичаку виповниться 30 років.

Парафіяни широко бажають йому міцного здоров'я, успіхів на ниві службіння Господу і людям, миру, благополуччя і довголіття.

Хай Матінка Божа з еисого неба

Дарує усе, чого лише треба,

Здоров'я міцного і щастя без ліку,

Щасливого, доброго довгого віку.

Многая літа Вам бажаємо,

**Многая літа – від душі,
Нехай Вам сонце усміхається,
І колипадають дощі.**

Герої серед нас

“ІДУ ЗАХИЩАТИ ВІД ВОРОГА ВАС, УСЮ УКРАЇНУ”, –

казав Михайло Клюка рідним перед від’їздом в зону АТО.

Марія Дем’янівна та Микола Дмитрович Клюки народили та виховали дев’ятеро дітей. Усі зросли слухняними, людяними, працьовитими.

– За кожну мою дитину, – каже шістдесятидворічна маті – геройня Марія Клюка, – мені ніколи не було сором-

Опікувалися своїм відважним воїном земляки. Як розповіла в. о. Ясенецького сільського голови Любов Хо-

Друзі розповідали, якби не бронежилет, Михайла зрештило під повністю, і він навряд чи вижив би. Першу допомогу йому надали на місці бою. Згодом допровадили до медпункту, пізніше – до військового госпіталю. Щоб звільнити тіло від осколків, Михайлова зробили п’ять операцій. Курс лікування проходить у Запорізькому та Київському військових госпіталях, а реабілітацію – у санаторії під Києвом.

Відважний воїн жалкує, що вимушено розлучився з бойовими побратимами. Молиться за них, аби Господь вберег кожного від ворожих куль, щоб вони живими і здоровими повернулися до рідних домівок, а в Україні настав мир.

Під час зустрічі у його рідній домівці, яку він так і не завершив ремонтувати, бо поїхав на війну, поцікавився: “Чи не страшно було там, на фронті?”

– Про це я не задумувався, – каже Михайло. – Страшно лише було за дружину, донечку, які могли залишитися самі.

– Що тепер найбільше зворує Вас?

– Увага людей. Їхня турбота про мене, звичайного сільського хлопця.

Від’їджаючи, запитав настанок у господаря дому: “Які подальші плани?”

– Спершу думав, як одужаю, знову поїду на війну. Виганяти з рідної землі непрочаного ворога. А тепер – не знаю. Бо ще рани не зажили, – сказав він.

... Ввечері, 4 вересня, відважного воїна привезли в його рідне село. Зустрічали його односельці з хлібом і сіллю, з квітами та великою вдячністю за те, що став на захист України.

Володимир БАБІЧ.

Bітасмо

Друзі – Ярослав Юліанович Дем’яновський, Валерій Євгенович Височанський, Богдан Олексійович Михайлик – широзердечно вітають з днем народження, яке святкує сьогодні, щиру, добру і чуйну людину, жителя с. Комарники – Віктора Теодоровича **Матківського** – і бажають йому міцного здоров’я – з роси і води, невичерпної життєвої енергії, довголіття.

Щиро вітаємо зі святою,

Здоров’я зичимо багато.

Хай щастя в серце завітає,

Добром Господь благословляє.

Хай Матінка Божа з високого неба

Дарує усе, чого лише треба:

Здоров’я міцного і щастя без ліку,

Щасливого, доброго довгого віку.

Працівники Либохірського лісництва ДП «Боринське лісове господарство» вітають з днем народження свого керівника, вмілого організатора та наставника, добра, щира, справедливу людину, депутата Турківської районної ради – Івана Миколайовича **Мацька** – і бажають йому доброго здоров’я, життєвого оптимізму, Божої опіки на життєвій стежині.

Хай Вас щастя як дощ омиває,
Хай Вас радість завжди зустрічає.
Хай світлою буде життєва дорога,
Любові – від рідних, а ласки – від Бога!

но, бо завжди були вівчливими, не соромились будь-якої роботи. А ще – вирости патріотами Української держави.

Михайло в сім’ї – наймолодший. У квітні цього року його, як копишинього зразкового бійця 55 Кримського зенітно-ракетного полку, знову призвали на службу в армію. І після прискорених курсів військової підготовки, які він пройшов у складі 51 Володимир-Волинської механізованої бригади, як старшого механіка – водія відправили в зону АТО.

Коли Михайло від’їджав воювати, сказав: «Я іду захищати від ворога Вас, усю Україну!»

Військовий підрозділ, у якому він проходив службу, брав участь у бойових діях Донецької області. І хоч давно минув строк (45 днів), на який його відрядили в зону АТО, Михайло не скаржився. На такі запитання він відповідав коротко: «Якщо нас не міняють, значить, так треба. Для України – в першу чергу!»

Мин, односельці, жителі району організували збір коштів для придбання Михайлова військової форми, взуття, радиостанції та бронежилета. «За це прошу щиро подякувати усім моїм землякам, – казав він, телефонуючи рідним. – А ще щиро дякує усім безкорисливим незнайомим людям, що допомагали після поранення.

Дружині Олі, яка родом із Івано-Франківщини, та дворічній донечці Софійці, Михайло телефонував у вільний від бойових дій час, обіцяючи найближчим часом повернутися додому. І обов’язково – з перемогою!

Але 13 серпня, перед великим релігійним святом – святах Мучеників Маккавеїв, – коли він мав уже юхати у відпустку, сталося непередбачене. У бою із сепаратистами, під Мар’їнкою, що під Донецьком, Михайла Клюку було тяжко поранено, коли рятував від загибелі бойових побратимів. Важкі поранення отримав у руку, ногу та в грудну клітку.

Далеке – близьке

ВІДЛУННЯ ЖУКОТИНСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

*Село мое, опалене вогнем,
Омите потом і полите кров'ю,
В душі моїй і в серці вічний щем,
Люблю тебе синєською любов'ю.*

*Село мое, чарівної краси,
На згоріщі постало із руїни,
В тобі, неначе в крапельці води,
Відбилась доля неньки-України.*

Ці рядки із пісні про Жукотин написав уродженець цього села Павло Лехновський – мій добрій і відданій друг ще з дитячих та юнацьких літ, з яким разом навчалися з першого по дев'ятій клас, заслужений журналіст України, поет-пісняр.

Упродовж багатьох десятиліть ми часто зустрічаємося, згадуємо шкільні роки, дитинство – і завжди на пам'ять спадає Жукотинська трагедія, 14 вересня 1939 року, в якій справді відбулась багатостражданна доля України. Завтра минає 75-ліття з часу цієї вогненно-кривавої події. Саме тоді, на початку Другої світової війни, в час відступу польської армії перед натиском військ гітлерівської Німеччини, польські шовіністи здійснили одну з найжорстокіших каральних акцій – спалили ціле село, розстрілявши на місці одних і закатувавши мученицькою смертю інших, яких захопили з собою.

Що ж стало причиною такої ненависті і жорстокої розправи?

Відповідь одна: непокірливість чужинській владі і високий національно-патріотичний дух жукотинців. Короткий історичний екскурс засвідчує, як саме в цьому селі утверджувалась національна гордість людей, як вони позувались родового безпам'ятства. В умовах австро-угорського, а особливо польського, поневолення Галичини, роль такої просвітницької організації серед населення, і особливо серед молоді, взяла на себе «Просвіта». В Жукотині вона була утворена в 1909 році, з ініціативи пароха Максима Калинича, який одночасно посадив посаду декана Жукотинського деканату, до якого належало 16 сіл (парафій), в тому числі і тих, які сьогодні входять до Турківського р-ну, а також і тих, що відійшли до Старосамбірського р-ну: села Мшанець, Гро兹ьова, Головецько, Дністрик-Головецький, Ріп'яна, Смеречка, Ясеніца, – а також Михновець і Лип'я (нині це територія Польщі).

У цьому ж таки 1909 році в Жукотині було відкрито читальню «Просвіти», яка стала центром просвітницької роботи. Саме тут зароджувались перші паростки українства, «русини» почали усвідомлювати, що вони українці. Особливо активно працювала «Просвіта» після Першої світової війни, і зокрема, коли її очолив Василь Зинич у 1922 році. Тут на зібрання приходило більше 100 просвітян. Такої кількості членів не мала ні одна «Просвіта» в сусідніх селах. Така активізація просвітян пояснювалась сильним протестним виступом проти національного і соціального гніту місцевого населення. Важким тягarem на плечі селянства лягали різні податки, кількість яких з року в рік зростала. Крім податків, з селян збиралі різні мита.

Українців не допускали до будь-яких державних посад, бо всі були зайняті поляками. У державних установах користувалися тільки польською мовою. Діловодство і судочинство теж велось польською. Особливо сильний наступ польська влада проводила проти «Просвіти», в якій вона вбачала найбільшу загрозу польському пануванню.

Велику підтримку «Просвіті» в 30-х роках надав парох Михайло Вільчинський, його син Мирослав, який студіював у Львові, а також діти вчителів – Богдан та Зеник, що навчались у Турківській гімназії. Будучи найбільш освіченими і вихованими в патріотичному дусі, вони і проводили активну виховну роботу з молоддю села в просвітнянських читальнях. Робота ця проводилася майже підпільно, бо польська влада пильно стежила і карала за такі дії.

Особливо під пильним оком коменданта лімнянського постерунку знаходилась Жукотинська «Просвіта». Будучи найбільш освіченими і вихованими в патріотичному дусі, вони і проводили активну виховну роботу з молоддю села в просвітнянських читальнях. Робота ця проводилася майже підпільно, бо польська влада пильно стежила і карала за такі дії. Особливо під пильним оком коменданта лімнянського постерунку знаходилась Жукотинська «Просвіта».

Варто наголосити, що великий вплив на «Просвіту» мав Михайло Зинич, уродженець села, який жив у Самборі і працював лаборантом у відомого лікаря і етнографа Володимира Кобільника. Саме дружба і близькі стосунки Ми-

хала Зинича і Володимира Кобільника послужила тому, що В.Кобільник зацікавився побутом і звичаями селян, часто бував тут, в результаті чого і написав монографію «Матеріальна культура села Жукотин Турчанського повіту», яка була надрукована в кількох випусках альманаху «Літописи Бойківщини» (1936-1937 рр.). В 1937 р. цей матеріал був виданий окремо книгою. Книга стала справжньою енциклопедією народних звичаїв та побуту бойків Турківщини, а село Жукотин стало відомим у всій Галичині. Декілька праць про своє село написав і сам Михайло Зинич. Серед них: «Похоронні звичаї в селі Жукотин», «Звичаї та вірування на Андрія в селі Жукотин». Поява цих друкованих матеріалів сприяла ще більшому підйому протестного руху жукотинців, і на середину 1939 року він набув кульмінаційного стану. Наблизалась Друга світова війна, і на початку вересня в орбіті цієї

війни потрапила і Польща. Вже в перші дні війни жукотинська громада відмовилася виконувати будь-які розпорядження польської влади, в тому числі й виділяти транспорт (фіри) для відправлення лімнянського постерунку у місто Станіслав. Були й інші не виконані вказівки влади, що дали повід полякам відомстити «непослушному», якщо не бунтівному, селу. Саме під час відступу польської армії, 14 вересня 1939 року, шовіністи і здійснили свою чорну справу.

Що стало безпосереднім приводом і як розгорталися ці страшні події, я не буду розповідати, оскільки вони детально були описані на сторінках

«Бойківщини» в свій час авторами Я.Тириком та Б.Макаришиним. Не можу лише обмінити ті страшні звіrstва, що були здійснені над жукотинськими патріотами озвірілими катами. Першим, хто попався під руки польським «жовняжам», був Петро Лехновський, якого розстріляли на власному подвір'ї. Інших захопили з собою і повезли в Турку, де в урочищі Липи вчинили жорстоку розправу. Так Павлу Зиничу відрізали язик. Миколі Голотяку викололи одне око і спітали, чи бачить він вільну Україну. У відповідь він сказав, що бачить вільну Україну. Тоді вони викололи йому друге

око. Затамувавши люту злість до мучеників, карателі підвісили їх на дерево і «знімали рукавички з рук». Це все спостерігали їх земляки, взяті в заручники, щоб потім розповісти іншим, що їх може чекати в разі спротиву польській владі.

Друга група «жовняжів» почала палити село з двох кінців: від Вовчого і Бережка. Люди виганяли в поле худобу, втікали в ліс, щоб не попасті в руки убивць. Всі ці злодіяння відбувалися в другій половині дня. День видався погожий, сонячний, і клуби диму були такими, що закрили все небо, не просвічувалось сонце, димова завіса накрила Бережок і Лімну, а димовий сморід поширився на кілометри.

Ввечері, того ж зловісного 14 вересня, жителі села – чоловіки, жінки, діти – дізnavшись, що поляки від'їхали з села, почали повернутись із лісу в село. Догоряли будівлі, їдкий дим згарящі розповсюджувався вітром на сусідні села. Дочекавшись ранку, всі жителі села, залишившись без даху над головою, голими і босими. Тут перед ними постали найважчі випробування. Адже незабаром настануть холоди, а там і зима. То ж вихід був один: якось вижити і пережити зиму. Потрібно було попроситись на «комірства» у сусідні села. Так кожна сім'я з Жукотина поселилась у хатах сусідніх сіл – а це Бережок, Вовче, Дністрік Дубовий. Автор цих рядків є очевидцем цього «комірства». Люди старшого покоління ще пам'ятають, а для молодших вважаю за потрібне хоч коротко, але розказати. Уявіть собі сільську хату. Одна кімната, розміром 5x5 м, в якій проживає 6-8, а то й більше осіб. У цю сім'ю приходить «на комірство» теж сім'я, яка складається з такої ж кількості людей. Потрібно було всім десь лягти спати. Розміщались в основному так: 2-3 – на печі, одне – на пріпічку, одне – за столом, а інші вносили кожного вечора зі стодоли 2 околоті з житньою соломи, розстеляли на долівку. Підлоги в хатах не було. Тож потрібно було цю солому ще нагріти своїм тілом. Вранці солому виносили до стодоли, а ввечері – до хати. Так цілу зиму. А як було юти наготовувати на такі дві сім'ї на одній плиті чи в печі? Я вже не кажу про якісь санітарно-гігієнічні умови. Так в Бережку було в кожній хаті, а поселялися «на комірство» в основному близькі родичі – свояки. Така ж картина була і в стайні. Худоба не мала де лягти. Люди так прожили до весни. Весною уже повертались на свої згарища, де тільки виднілись комини (димоходи) і обгорілі печі. Ставили якісь кошари з дощок навколо печей і поступово щось почали будувати, прибудовувати і вже на наступну зиму, якось з бідою, зимувались на цих згарищах. Ходили потерпілі і по сусідніх селах за допомогою. Хто чим міг, допомагав, люди співчували в людському горі. І так село заліковувало ту страшну рану самотужки практично десь до 60-х років, коли вже в кожній сім'ї були побудовані нові хати.

Про високий патріотизм жукотинців

засвідчує і той факт, що в роки Першої світової війни багато їх поповнили загони Українських Січових Стрільців. Це зокрема Федір Бахур, Анастас, Іван, Кирило, Юрій і Дмитро Будзи, Дмитро і Федір Гобреї, Костянтин Дністрян, Іван Кокорік, Василь Мацур, Дмитро Мушак, Матвій Пишний, Федір Рудий, Лука Тирик та інші. Більшість з них в ході війни потрапили в російський полон. Стрільцями Української Галицької армії стали Федір і Юрій Бахури, Дмитро Гобрей, Дмитро Мушак, Лука Тирик та інші.

Активну участь взяли жукотинці в поваленні повітової влади в Турці на початку листопада 1918 р., коли у Львові 1 листопада 1918 року було проголошено Західноукраїнську Народну Республіку.

Було це так, 2 листопада 1918 року в село Хащів прибув кінний гонець, який сповістив, що у Львові повалено владу і утворено український уряд, а тому потрібно збирати людей у селі ійти на Турку, щоб взяти урядування в повіті від імені Української держави. Збір людей села організував поручик Василь Васильків. Із села Лип'я прибув з людьми парох Юліан Присташ. З Хащова вони пішли на Лімну, до них приєдналися жителі с. Лімна на чолі з Антоном Жуком. Разом вони розброяли лімнянський постерунок жандармерії. Озброївшись, рушили в напрямок Турки. В голові колони їхали озброєні вершники із синьо-жовтими стрічками та прапорами, а за ними йшло море людей у строкатій бойківській формі. До них в селах Бережок, Жукотин, Вовче приєднувалися селяни цих сіл, і так зайшли в Турку. Тут їх зустріли революційно настроєні жителі міста, а в основному робітники турківського таррака, власником якого був Годуля. Повітову владу було повалено. Відчувалося, що твориться велика історична подія – народжується Українська держава.

Особливо проявився національно-патріотичний дух жукотинців у післявоєнні роки, в час так званого «встановлення радянської влади» в Західній Україні. Жителів цієї вулиці часто арештовували, забирали на допит на прикордонну заставу в Лімну або в Турку.

З цього приводу хочу навести один епізод, який мені добре запам'ятився. Пам'ятаю, в 1945-1948 рр. вулиця Кривий Круг, або як її ще називали Стара дорога, по суті, була партизанським штабом. Жителів цієї вулиці часто арештовували, забирали на допит на прикордонну заставу в Лімну або в Турку.

Була пізня осінь 1946 р. Ми навчались тоді в 4-му класі Бережоцької школи. Школа була так побудована, що вікна всі виходили на дорогу. Якось на перерві, після другого уроку, ми дивимось через вікно, коли з верхнього кінця села, від Жукотина, іде група людей, в якій були жінки, а по боках – солдати з собаками. В нашому класі була учениця з цього Кривого Кругу Катерина Мацур. Коли вона разом з нами підібгла до вікна і візняла серед тих людей своїх батька, маму і брата Василя, зі страхом відско-

чила від вікна, сковалась за пічку, тут її діти прикрили. Дитина зрозуміла, куди ведуть її батьків і брата. А вели їх на заставу, на допит. Таку картину в селі можна було дуже часто бачити. А подальша доля цієї моєї однокласниці Катерини, як і її батьків, склалася драматично. Сім'я була засуджена і виселена в Сибір за «бандопособництво». Але не всю сім'ю Мацурів з Кривого Кругу вивезли в Сибір «червонозоряні визволителі». Василь, як і його товариши по вулиці (Мілько Сушінець і Юрій Мацур), влився в ряди повстанської армії. Юрій загинув у селі Головське, в одному з боїв з енкаведистами, а Василь Мацур і Мілько Сушінець загинули в березні 1953 р. в боївці «Голуба», що була у лісі між Вовчим і Шандрівцем. З цього приводу не можу обминути епізод цієї трагічної події, очевидцями якої був не тільки я, але усі мої однокласники –десятикласники Вовченської середньої школи.

Був морозний березневий ранок, випав невеличкий сніжок. Коли ми підходили до центру села (а йшли від Жукотина), то побачили в селі багато військових, як прикордонників, так і червоно-погонників (війська МДБ). Десь на третьому-четвертому уроці ми уже дізналися, чим була викликана така кількість військових. Саме в той же час привезли з лісу тіла убитих повстанців і виставили їх навпроти школи – під вікнами будинку. Це було зроблено спеціально, щоб люди, які проходили, дивились на них. І тут до нашого класу, на 5-му чи 6-му уроці заходить директор школи з начальником райвідділу МДБ, підполковником Хижняком, який сказав, щоби ми вийшли візнати, як він висловився, бандитів... Нас вивели усім класом, звичайно, ми з Бережка і Жукотина хлопців спізнали. Адже наші однокласники-жукотинці – Микола Мушак, Павло Лехновський, Василь Зинич – жили на сусідній вулиці від них, всього за 250-300 метрів. Але хто міг собі дозволити сказати, що візнати. Адже це був страшний період, період, коли в застінках енкаведе на допитах і очних ставках рідні матері не признавались, що то їхні сини, адже це загрожувало не тільки їм самим, а навіть їхнім родичам.

На честь розстріляних і закатованих у 1939 році патріотів, усі кошти мецената, людини доброї душі і широго серця, великого патріота Андрія Лопушанського, в центрі Жукотина споруджено пам'ятний знак у вигляді каплички (на фото стор.6), на гранітній плиті викарбовані їх імена.

1. Голотяк Микола.
 2. Зинич Павло.
 3. Лехновський Петро.
 4. Лехновський Пилип.
- Вічна їм слава!

З часу Жукотинської трагедії минуло 75 років. 23 роки поспіль маємо свою незалежну українську державу. Але, на жаль, частина України – її Південний схід – знову у вогні. Знову ллеться невинна кров українців. Але – за нами Правда, а де правда – там перемога.

Василь КОСТЬ.

Кожній дитині потрібна родина

ЦЕ Й АНГЕЛІНІ УСМІХНЕТЬСЯ ЩАСТЯ

Народити дитину – це ще не означає стати матір'ю в повному розумінні цього слова. Дитину треба виховати і дати їй все для того, аби була щасливою. На превеликий жаль, недавній випадок, який стався у нашому районі, засвідчує, що є серед нас і такі, які, давши життя своєму дитятті, безжалісно і безбожно кидують його напризволяще.

28 серпня 2014 року у службу у справах дітей Турківської РДА поступило повідомлення з дитячого відділення Турківської КЦРЛ від завідувача Іллі Цюцика про те, що у них знаходиться дитина, покинута батьками. Ілля Михайлович, дуже порядна і турботлива людина, надзвичайно переживав за немовля, а працівники відділення старалися зробити все, щоб покинута дівчинка була здорововою і доглянутою. Проте долю маленької дитинки треба було облаштовувати якось далі.

Як виявилося, ця дитинка – дівчинка, народилася 10 липня 2014 р. у пологовому відділенні Турківської центральної районної лікарні. Але дитя народилося недоношеним (вагою – 1 кг 400 г), тому маловагову дитину, відразу ж у той же день, без матері, аеромобілем відправили в обласну клінічну лікарню, у відділ патології для новонароджених дітей. Ні другого дня, ні в наступні дні мати новонародженої дитинки не давала про себе знати. Стало очевидним, що горемати дійсно покинула немовля.

– З 10 липня по 27 серпня дитинка перебувала у Львівській обласній клінічній лікарні, – розповідає начальник служби у справах дітей Ірина Стебівка. – У виписці з клінічної лікарні було вказано, що мама не цікавилася долею донечки, не з'являлася до дитини, не брала ніякої участі у її вихованні. А оськільки дівчинка народилася в нашому районі, то 27 серпня її знову повернули до нас. Наступного дня Ілля Михайлович й повідомив про це нашу службу. За

відомостями, які були записані у медичному свідоцтві про народження, ми почали шукати хоч якусь інформацію про матір-втікачку. Дізналися, що вона зі Сколівського району. Відразу ж з'явилися з їхньою місцевою службою у справах дітей про визначення місця перебування матері. Проте нам повідомили, що на даний момент такої людини у Сколівському районі немає. Дізналися ми, що вона буцімто була одружена із жителем Турківського району – із с. Бітля. Проте у Бітлі немає ні її, ні батька дитини. Відсутні й паспортні дані, за якими можна було б оголосити батьків у розшук. На даний час відомостей про батьків і далі немає. Тому було складено відповідний акт про покинуту дитину відділом міліції, відділом охорони здоров'я, за присутності представника служби у справах дітей, і дівчинку влаштовано у будинок дитини м. Львів. У зв'язку з тим, що дитина залишилася без батьківської опіки, служба у справах дітей скликала засідання відповідної комісії, на якому вирішили, згідно Сімейного

кодексу (ч. 2 ст. 135), якщо батьки не відомі, свідоцтво про народження дитини виготовити за рішенням органу опіки і піклування. Також на комісії дівчинці було дано прізвище, ім'я, по батькові. Після відповідного розпорядження голови Турківської РДА, документи скерували у Турківський РАЦС для реєстрації дитини. Дівчинку назвали Ангеліною. Зараз йде процес встановлення цієї дівчинки на облік на усиновлення. Тож якщо знайдеться хороша сімейна пара, яка згідна буде усиновити дівчинку, то, з Божою поміччю, ця дитинка буде мати свою сім'ю.

Як би не було тяжко в житті, якби не було скрутоно, більшість матерів несуть свій важкий хрест, переворюючи труднощі, але не лишають права дитині жити коло неї. І щаслива та дитина, яка запам'ятала дотик материнської руки, ті ніжний поцілунок. Віриться, що й маленька Ангелінка не буде покинутою, вона обов'язково знайде ще своє щастя, своїх люблячих батьків. У службі у справах дітей кажуть, що вже є люди, які цікавляться нею і мають шире бажання удочерити цю дитину.

Ольга ТАРАСЕНКО.

Професійне досягнення

ПРИЗЕР ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЧЕМПІОНАТУ

Нещодавно на Київщині відбувся благодійний Всеукраїнський чемпіонат вальників лісу – 2014. За звання кращого лісоруба країни змагалося 25 конкурсантів, 21 з яких представляли обласні управління лісового та мисливського господарства, 2 – акціонерне товариство «Моторсіч», 2 – лісові коледжі Малинський та Сторожинецький.

За команду Львівського обласного управління лісового та мисливського господарства виступав наш земляк, працівник ДП «Боринське лісове господарство» – Мар'ян Романчак (на фото). Серед юніорів він посів почесне третє місце.

– Ми гордимося нашим переможцем, який вже давно показує чудові результати на районних та обласних подібних змаганнях. А тому призове місце на Всеукраїнському чемпіонаті є цілком заслужене. Від нашого держлігоспу Мар'ян отримає 3 тисячі гривень премії та бензопилу «Моторсіч». А 300 тисяч гривень призового фонду Всеукраїнського чемпіонату перераховано на допомогу Українській армії та сім'ям загиблих лісівників», – каже директор ДП «Боринське лісове господарство» Михайло Ільницький.

Василь ВАСИЛЬКІВ.
Фото автора.

До 100-річчя першого бою Українських січових стрільців

БОРОТЬБА ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ – ТРИВАЄ

Одна з героїчних сторінок боротьби за державну незалежність належить нашим мужнім пращурам, добровольцям, з яких був сформований легіон Українських січових стрільців. У серпні 1914 року створено українське військове формування, що на початку ХХ століття, в період Першої світової війни, стало заключним акордом епохи галицько-українського відродження і своїми військовими змаганнями наблизило державну самостійність України. Нині ж історія повторюється... Минуло сто років, проте і сьогодні наші українські військові знову ведуть таку ж боротьбу.

Після розгрому австро-угорських військ під Львовом 10 вересня 1914 року російські війська почали наступати на Карпати. На пеперекиття проходів через перевали були перекинуті австро-угорські війська, в тому числі і січові стрільці. 17 вересня сотня Осипа Семенюка прибула до Сянок в розпорядження австрійського полковника Дрекслера. Тут вона була обмундирована і озброєна. А вже 25 вересня російські кінні стежкі із Розлуча направилися до перевалу. Того ж дня дві чети, що вийшли в напрямку Турки, стрілися з кінним роз'їздом кубанських козаків, які за день до того зайняли Турку. На дорозі між Сянками і Верхнім січовики зробили засідку. Підпустивши близько до себе супротивника, чета Пеленського накрила їх вогнем. Декілька козаків упали від куль, а решта кинулася вrozтіч, залишивши кількох солдат і коней. Це була одна із перших бойових сучинок січовиків із загарбниками, которая дещо затримала маршовий наступ кошацької дивізії на Ужоцький перевал. 27 вересня 1914 року сотня Семенюка першою з легіону січових стрільців дала в Сянках бій двом козачим полкам, що тривав від ранку до сутінок. Цікви крісів так нагрілися, що витікача смазка окропом обпікала руки. По вокзалу вдарили австрійські гармати. Від вибуху складених там снарядів він обрушився, хо-

ронячи під собою російських солдатів. Стрільці вивезли поранених та завантажили австрійську батарею на платформи і зникли в тунелі. Вони сподівалися, що незабаром повернуться. Це відчув душою стрілець Фірчук, який мовив: «Так, так, товариші, ми відступаємо, але відступаємо з крісом в руках. А Бог даст, то повернемось ще... Сьогодні ми пережили велику історичну хвилину... Це ж перший раз за 300 років українець зі зброяєю у руках стрінувся з москалем» (Календар-альманах «Червона Калина», 1936). Ці перші бої в Карпатах і продовжили збройні визвольні змагання українського народу. Великі бої йшли і з гору Ополоник, що знаходиться західніше Сянок, на якій до сьогодні збе-

реглися окопи. Загинули тоді кільканадцять сотень солдат супротивників. Над ними звершилась людська справедливість, бо солдати не винні за війни і тому заслуговують однакової шанси. На перевалі разом захоронено 363 полеглих офіцерів і солдатів обох воюючих сторін. А вбитих січових стрільців поховали велично на громадському цвинтарі Сянок в присутності сотень людей. Відправив молебень декан Олексій Хтей.

Для цьогорічного відзначення цієї історичної дати, прийнято розпорядження голови райдержадміністрації Василя Гакавчина, згідно якого заплановано провести просвітницькі та мистецькі заходи: у бібліотеках району – тематичні книжкові виставки, в загальноосвітніх навчальних закладах – відкриті уроки на тему: «Герої не вмирають!», «Січові стрільці – УПА – Майдан – АТО – продовження боротьби за Україну», забезпечити упорядкування пам'ятного знаку Українським січовим стрільцям (на фото), 25 вересня в актовому залі Турківської районної ради провести конференцію, присвячену 100-й річниці першого бою Українських січових стрільців, де будуть запрошенні науковці, вчителі історії, бібліотекарі та краєзнавці району, 27 вересня 2014 року на Ужоцькому перевалі біля пам'ятного знака Українським січовим стрільцям відбудеться молебень та урочисті заходи, присвячені цій визначній даті.

Світлана БАГАН, завідувач сектору з питань інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Турківської РДА.

Вітаємо

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро сердечно вітають з 55-річчям від дня народження медпрацівника фізіотерапевтичного кабінету неврологічного відділу Турківської КЦРЛ Мар'яна Олександровича Ярошовича і бажають йому здоров'я, життєвої наснаги, довголіття.

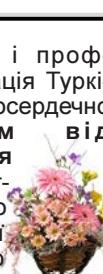
Хай Матір Божа Вас охороняє,
Сіяє вітхи зірка золота.
Ісус Христос з небес благословляє
На щастя щедрі множі літа!

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро сердечно вітають з 50-річним ювілеєм молодшу медсестру ФАПу с. Н. Яблунька – Галину Степанівну. Щомак – і бажають їй доброго здоров'я, великого людського щастя, Божої опіки у житті.

Хай доля шле Вам і добро, і щастя,
Міцне здоров'я, море благ земних.
А щедрі дні, мое рушники квітчасті,
Нехай ще довго стеляться до ніг.

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро сердечно вітають з 55-річчям від дня народження молодшу медсестру неврологічного відділу Турківської КЦРЛ – Терезію Василівну Гряділь і бажають їй доброго здоров'я, родинного тепла, Божого благословення.

Щоб тільки все гарне в житті повелося,
Хай збудеться все, що іще не збулося.
Господь хай дарує надію ти тепло
На множі літа, на щастя ти добро!

Професія – Батьківщину захищати

СЛУЖБА В РЕЗЕРВІ ТА ПОРЯДОК ЇЇ ПРОХОДЖЕННЯ

Резервісти Збройних Сил України – це громадяни України, які у добровільному порядку проходять службу у військовому резерві та інших військових формуваннях на підставі контракту.

Резервісти проходять службу шляхом залучення на навчальні збори у військових частинах під час практичних заходів бойової підготовки.

Основним завданням військового резерву є підвищення та підтримання військової навченості громадян з метою виконання завдань по захисту держави на професійному рівні.

Службу у військовому резерві проходять громадяни України, придатні до військової служби за станом здоров'я, які не досягли граничного віку перебування у запасі, здатні з урахуванням місяця проживання (перебування), професійних і моральних якостей до проходження служби у військовому резерві.

Чоловіки та жінки, які не проходили військову службу, також можуть проходити службу у військовому резерві. Резервістами вони стають одразу після укладення контракту на проходження служби у військовому резерві.

Громадяни, які проходять службу у військовому резерві, не підлягають призову на строкову військову службу.

Вивчення кандидатів у резервіsti здійснюється шляхом:

- вивчення особистих якостей, установлення рівня їх освіти та професійної придатності;

- організації медичного огляду;

- перевірки фізичної підготовки;

- проведення заходів професійно-психологічного тестування та відбору.

Громадяни України мають такі вікові обмеження щодо набуття статусу кандидата в резервіsti та проходження служби в резерві:

- рядовий склад – до 60 років;

- сержантський, старшинський склад – до 60 років;

- особи молодшого офіцерського складу – до 60 років;

– особи старшого офіцерського складу у військових званнях майор (капітан 3 рангу), підполковник (капітан 2 рангу) – до 65 років;

– полковник (капітан 1 рангу) – до 65 років.

Перший контракт з резервістами укладається строком на 3-5 років.

Після закінчення строку дії першого контракту строк служби у військовому резерві може бути щоразу продовжений на 3-5 років до досягнення громадянином граничного віку перебування у військовому резерві.

Резервіст проходить підготовку у своєму підрозділі на посаді, згідно з контрактом, та залучається до участі в усіх найбільш значущих заходах бойової підготовки (бойові стрільби, тактичні навчання і т. ін.). При цьому термін проведення зборів командир військової частини заздає гідну узгоджену з резервістом та його роботодавцем.

Резервістам щорічно виплачується грошова винагорода у відповідності із військовим званням, за результатами виконання програм підготовки. Також резервістам відшкодовують компенсацію за проїзд до місця проходження зборів та у зворотному напрямку і здійснюють виплату добових (відповідно до військових звань).

Роботодавець резервіста отримує компенсацію заробітної плати, виплаченої резервісту за час, у який відсутній працівник на робочому місці.

Керівництвом країни, Міністерством оборони України та Генеральним штабом Збройних Сил України постійно проводиться робота щодо підвищення мотивації громадян до проходження служби у військовому резерві. У 2013 році збільшено в 1,6

рази грошову винагороду резервістам, які протягом року пройшли збори (від 1600 до 3100 грн.), у 2014 році резервістам встановлено нову грошову виплату за період виконання обов'язків служби у військовому резерві (із розрахунку двох мінімальних заробітних плат на місяць – до 2400 грн.). Під час проходження служби резервіст гарантується відповідні соціальні гарантії, можливість кар'єрного зростання по службі і отримання чергових військових звань.

Резервісту гарантується:

Збереження робочого місця на весь період виконання обов'язків служби у військовому резерві.

У разі зацікавленості службою у військовому резерві, ми готові надати необхідну інформацію із цього питання. Контактний тел. (03269) 3-25-04 Турківський військомат.

Якщо Ви справжній патріот, бажаєте завжди бути готовим до захисту Батьківщини і шукаєте адреналіну, екстриму та нових вражень, варто зважити: можливо служба у резерві українського війська саме для Вас?

<http://www.mil.gov.ua/rezervist/>

Турківським РВК здійснюється відбір громадян призовного віку – від 18 до 25 – та з числа солдат, сержантів – до 60 років, для комплектування роти охорони Турківського району.

Всім, хто виявить бажання проходити службу в роті охорони Турківського району, звертатись до Турківського РВК за адресою: м. Турка, вул. С.Стрільців, 9, при собі мати військовий квиток, паспорт громадянина України та ідентифікаційний код.

Олег ШЕРЕМЕТА, тимчасово виконуючий обов'язки військового комісара Турківського районного військового комісаріату, майор.

Vітаємо

Колектив Верхненської сільської ради щиро вітає з днем народження настоятеля храму с. Верхнє о. Івана і бажає йому міцного здоров'я, світлої радості в житті, багато довгих і щедрих літ, наповнених Божою благодаттю.

Дозвольте Вас сердечно привітати

**I побажати від душі
Багато щастя і добра
багато,**

**Хай буде світлим кожен
день в житті.**

**Хай Мати Божа від біди
оберігає,**

**В душі панують мир і
доброта.**

**Ісус Христос здоров'я
посилає**

**На щастя щедрі многі
літа!**

Щиро сердечно вітаємо з 80-річчям від дня народження дорогу маму, бабусю, прабабусю – Ганну Василівну Тарасову, жительку м. Турка. Бажаємо ювілярці міцного здоров'я, родинного тепла, многая і благая літ у Божій опіці.

**Нехай обминають і
горе, і тривога,
Хай стелиться довга
життєва дорога.**

**Здоров'я міцного і щасливого
без краю –**

**Усього найкращого
циро бажаємо.**

З любов'ю і повагою – дочка Ірина, зять Віктор, син Василь, невістка Люба, син Леонід, внуки та правнуки.

Продається приватизований житловий будинок в с. Дубляни Самбірського району. Є газ, вода, земельна ділянка біля будинку. Ціна – договірна. Телефони: 0999074447; 0665679226; 0678318205.

Пенсійний інформує

ДЕТІНІЗАЦІЯ ДОХОДІВ ГРОМАДЯН

Коли мова йде про Пенсійний фонд, це відразу асоціюється з людьми похилого віку та виплатою пенсії. Пенсійні виплати постійно зростають, тому робота органів Пенсійного фонду спрямована на збільшення надходжень, а забезпечити це можливо лише за умови легальної зайнятості населення та підвищення заробітної плати.

Своєчасна та повна сплата внесків до Пенсійного фонду України – обов'язок кожного роботодавця! Однак, на жаль, деякі ведуть подвійну бухгалтерію – виплачують людині певний розмір заробітної плати, а відрахування єдиного соціального внеску до Пенсійного фонду здійснюють із суми, що значно менша за отриману тією чи іншою особою, або ж взагалі нарахування заробітної плати в звітності не відображають.

Як наслідок, такі наймані працівники втрачають страховий стаж та можливість одержання заробленої

пенсії по старості, по інвалідності та в інших випадках, передбачених законодавством.

У зв'язку з цим, самі працівники повинні зайняти чітку позицію та наполягати на виплаті заробітної плати з дотриманням вимог законодавства.

Кожному працюючому необхідно, хоча б раз на рік, перевіряти розмір своєї заробітної плати та відрахувань єдиного соціального внеску, які декларує роботодавець до Пенсійного фонду України, щоб виключити можливість наявності помилок, неточностей і недостовірності даних та

мати впевненість у одержанні справедливо заробленої пенсії. І робити це потрібно не тоді, коли вже досягнуто пенсійного віку, а в період здійснення своєї трудової діяльності.

На сьогоднішній день автоматизована система персоніфікованого обліку надає можливість кожному працюючому особисто в управлінні Пенсійного фонду України за місцем проживання одержати інформацію щодо нарахованої заробітної плати, щомісячного розміру сплачених внесків до Пенсійного фонду України та страхового стажу. При виявленні порушення трудових прав, працівник зможе своєчасно звернутися з позовом до суду щодо дій роботодавця, який позбавив його соціальних гарантій.

Микола ЧОПІК, начальник відділу управління ПФУ у Турківському районі.

Футбол

ЗАВТРА – ДРУГИЙ ТУР ФІНАЛЬНОГО ГРУПОВОГО ТУРНІРУ

Сьомого вересня на Турківщині, у трьох підгрупах, розпочалися матчі первого кола другого групового етапу чемпіонату району з футболу. Із групи "А", як відомо, до цієї стадії змагань вийшли: команди Турки, Вовчого, Прислопа та Явори. І перші матчі, що пройшли на стадіоні "Карпати", у Турці, принесли такі результати: Турка-Присліп – 5:2; Вовче-Явора – 3:0.

А в Борині, на місцевому стадіоні, помірялися силами команди, які зайняли I – II місця, у групах "Б" та "В". Зокрема Либохора зіграла внічию з Нижнім Висоцьким – 2:2, а команда Верхньої Яблуньки у напруженій боротьбі перемогла футbolістів Гусного – 4:3.

Завтра, 14 вересня, відбудуться матчі другого туру. У Турці зіграють: Присліп-Вовче та Турка-Явора. А в Борині – Гусне -Либохора та Верхня Яблунька - Нижнє Висоцьке. Початок матчів, відповідно, – о 14.00 год. та 16.00 год.

А 21 вересня, у рамках третього туру, на цих же стадіонах, зустрінуться: Явора - Присліп та Вовче - Турка. Нижнє Висоцьке - Гусне та Либохора - Верхня Яблунька.

Команди, які у підсумку займуть перші місця на другій стадії змагань у Турці та Борині, вийдуть до фіналу, а команди, які посадуть другу сходинку у групах, – поборються за третє місце. Матчі пройдуть 28 вересня на стадіоні "Карпати", в райцентрі.

Володимир БАБІЧ.

Поверніть згубу

Загублено посвідчення водія, видане на ім'я Олександра Омеляновича Гвоздінського, і документи на автомобіль УАЗ-452. Прохання за винагороду повернути їх власнику.
Тел.: 3-14-16; 0995510142.

Bітаємо

Колектив Ріківської ЗОШ І-ІІ ст. щиро сердечно вітає із золотим ювілеєм вчителя української мови і літератури, голубу ПК – Наталію Миронівну Кричківську – і бажає їй міцного здоров'я, невичерпної життєвої енергії, безліч сонячних та світлих днів, наповнених радістю, добром і любов'ю, Божого благословення.

Сьогодні рівно – 50

У Вашому житті минає,
А скільки їх ще на шляху –
Про це ніхто не знає.
Роки летять, як бистре води,

І не вірнути їх назад.
А нам всім навіть не здається,
Що Вам сьогодні – 50.

Прийміть вітання наші ширі!

І побажання в цей святковий день.

Хай попри всі земні тривоги,

Які не можна обійти,
Вам завжди стелиться дорога

Любові, щастя, добра.

Нехай душа у Вас ніколи не старіє,
На білій скатертині будуть хліб і сіль,
Своєю ласкою нехай Господь Вас гріє,
Слова подяки линуть звідусіль.

Громада церкви Собору Пресвятої Богородиці сіл Матків і Мохнате щиро сердечно вітає з днем народження о.

Василя Дригіничі і бажає йому міцного здоров'я – з роси і води, світлої радості в житті, родинного тепла, рясних Божих благословінь.

Шануєм Вас за любдяництв і щирість,

Тож хай Господь пошиле Вам з неба милість,

Пречиста Діва хай в житті допомагає,

Ангел Господній на крилах Вас тримає.

Турківська міська рада оголошує конкурс на оренду нежитлового приміщення по вул. Міцкевича, 2 в м. Турка, загальною площею 12,3 кв.м., приміщення № 62-63-64, розташованого на 2-му поверсі двоповерхової цегляної будівлі з підвалом (колишнього готелю, побудованого, орієнтовно, до 1939 р., III гр. капіт., технічний стан класифікується як незадовільний). Об'єкт розташований в середній частині населеного пункту.

Призначення: для виробничих потреб.

Умови:

- розмір орендної плати – не менше 12,60 грн. без ПДВ за 1 м. кв. орендованого приміщення;
- ефективне використання об'єкта оренди за цільовим призначенням;
- дотримання вимог експлуатації об'єкта;
- кінцевий термін прийняття учасників конкурсу – 14.10.2014р., до 18:00 год. включно;
- основним критерієм визначення переможця є максимальний розмір орендної плати при обов'язковому забезпеченні виконання інших умов конкурсу.

Обмеження:

- суборенда;
- право приватизації.

Для участі в конкурсі претендент подає на розгляд комісії такі матеріали:

1. Заяву про участь у конкурсі;
- проект договору оренди;

– зобов'язання (пропозиції) щодо використання об'єкта;

– інші документи.

2. Відомості про учасника конкурсу:

а) для учасників, які є юридичними особами:

– документ, що посвідчує повноваження представника юридичної особи;

– копії установчих документів;

– завірену належним чином копію звіту про фінансові результати претендента, з урахуванням дебіторської і кредиторської заборгованості за останній рік;

б) для учасників, які є фізичними особами:

– копію документа, що посвідчує особу, або належним чином оформлену довіреність, видану представнику фізичної особи;

– завірену належним чином копію виписки або витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців;

– завірену належним чином копію декларації про доходи або звіту суб'єкта малого підприємництва – фізичної особи

– платника єдиного податку;

– заява про надання згоди на обробку персональних даних.

Засідання конкурсної комісії відбудеться 16.10.2014р., об 11:00 год., в приміщенні сесійного залу Турківської міської ради за адресою: пл. Ринок, 26, м. Турка.

Час ознайомлення з майном: щоп'ятниці, з 12:00 год. по 13:00 год.

Податкова інформація

Більше 2000 адміністративних послуг надав центр обслуговування платників

За січень – серпень 2014 року до Центру обслуговування платників Турківського відділення Самбірської ОДПІ звернулося понад 13 тисяч осіб, яким надано 2142 адміністративні послуги. Зокрема це видача картки платника податків про реєстраційний номер з Державного реєстру фізичних осіб-платників податків – 1041, видача довідок про відсутність заборгованості зі сплати податків і зборів платникам податків, які припиняють підприємницьку діяльність – 44, реєстрація книги обліку доходів і витрат платнику єдиного податку – 57, реєстрація книг обліку розрахункових операцій та інших – 552, видача ліцензій на проведення роздрібної торгівлі алкогольними напоями та тютюновими виробами – 252 та інші. Крім адміністративних послуг, надано 7400 послуг з приймання податкової звітності.

Ігор ДЕЦ,
ГДІ Турківського відділення.

Продається автомобіль «Волга» - ГАЗ-2401 (1978 р.в.).
У робочому стані. Недорого.
Тел.: 0506917014.

Загублене посвідчення ветерана війни – учасника бойових дій – серія АБ №088959, видане на ім'я Ярослава Вікторовича Потюка, вважати недійсним.

Продається приватизована земельна ділянка, площею 0,35 га, в м. Турка, по вул. Травнева.
Ціна – договірна.
Тел.: 0662890774.

Продається ВАЗ-21093, 2008 р.в., 98 тис. км пробігу.
Нова панель, не битий.

Вкладень не потребує.

Продається ІЖ-планета 5, з документами та коляскою.
Тел.: 0671136073, 0991909879.

СПІВЧУВАЄМО

Колектив Верхньовисоцької сільської ради висловлює щире співчуття секретарю сільської ради Ірині Романівні Цюцик з приводу великої горя – смерті батька.

Служба ветеринарної медицини району сумує з приводу передчасної смерті завідувача Розлуцької ветдільниці Миколи Івановича Цапа і висловлює глибоке співчуття дочці – Надії Миколаївні Яворській та рідним і близьким покійного.

Колектив управління соціального захисту населення висловлює щире співчуття копишиній працівниці управління Софії Климівні Ігнацевич з приводу тяжкої втрати – смерті батька – Клима Федоровича.

Колектив Кривківської ЗОШ І-ІІ ст. висловлює щире співчуття вчителю світової літератури Оксані Миколаївні Ільницькій з приводу тяжкої втрати – смерті свекра.

Педагогічний колектив Комарницького НВК висловлює щире співчуття копишинійм учителю математики Василю Петровичу Яворському з приводу тяжкої втрати – смерті брата.

«БОЙКІВЩИНА»

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №134 видано 28 березня 1994 року.
Часопис виходить раз на тиждень.

Тираж 2662 Індекс 68486

Редактор Василь ВАСИЛЬКІВ

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

82500, м. Турка, вул. Міцкевича, 14

НАШІ ТЕЛЕФОНИ:

редактора – 3-12-45,

бухгалтерії – 3-21-27.

видавничого відділу – 3-25-22.

Висловлені авторами думки можуть не співпадати з позицією редакції. За точність викладення фактів відповідає автор (рекламодавець).

E-MAIL: boykivshchina@ukr.net

Часопис набрано, зверстано та віддруковано у видавничому відділі редакції «Бойківщини».

Комп'ютерна верстка –
Костянтин Малетич.

Відповідальний за випуск –
Володимир Бабич.

R – матеріали рекламного характеру.